

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. M.**, zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2008, čj. OAM-432/LE-BE03-BE07-2008, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2008, č. j. 46 Az 111/2008 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Aleně Lněničkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2. 9. 2008, čj. OAM-432/LE-BE03-BE07-2008. Správní orgán posoudil žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu. Krajský soud zjistil, že stěžovatel v prvním správním řízení o žádosti o udělení azylu ze dne 16. 10. 2002 prohlásil, že požádal o udělení azylu z důvodu všeobecně špatné situace v Rusku, a že nechce žít v zemi, kde probíhají vojenské akce. Ve správním řízení o své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 11. 2006 stěžovatel uvedl, že nechtěl žít v zemi, kde probíhá válka a proto odešel. V současném řízení stěžovatel uvedl, že vlast opustil, protože všude byla válka, nedalo se tam žít, nechtěl bojovat ani na jedné straně, důvody jeho žádosti se nezměnily. Krajský soud se proto ztotožnil se závěrem

žalovaného, že stěžovatel v novém řízení neuvedl žádnou novou skutečnost, proč podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že nebyly splněny podmínky uvedené v ust. § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť při pohovoru u žalovaného jakož i u Krajského soudu v Praze uvedl nové skutečnosti, zejména tu okolnost, že ho zastupitelský úřad Ruské federace opakovaně odmítl ztotožnit a potvrdit jeho státní občanství. Stěžovatel měl v zemi původu značné problémy pro svou čečenskou národnost, každý Čečenec je na území Ruské federace považován za nežádoucí osobu. Vzhledem k tomu, že je osobou bez dokladů, nepoživá žádnou ochranu. Konflikt v Čečensku stále trvá a stěžovatel nechce bojovat ani na jedné straně. Z tohoto důvodu by však mohl mít problémy u obou účastníků tohoto konfliktu. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Prokázal, že má důvodné obavy, že mu v případě vrácení do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající především ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti a že jsou přinejmenším splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Správní orgán neprávne zhodnotil provedené důkazy a nedostatečně se vypořádal se všemi okolnostmi případu. Rovněž nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán si měl tvrzení stěžovatele ohledně současného stavu konfliktu mezi Ruskou federací a Čečenskem ověřit např. prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR nebo přímo u zastupitelských úřadů České republiky v Ruské federaci, což neučinil. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Dále požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek Krajského soudu v Praze byl vynesena dne 18. 11. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posouzením opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud již náležitě zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 7 Azs 10/2008 - 46, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že na základě samotné skutečnosti, že stěžovatel v roce 2005 dvakrát požádal zastupitelský úřad Ruské federace o ověření totožnosti, kde mu sdělili, ať čeká, nelze dovodit, že mu zastupitelský úřad odmítl příslušné doklady vydat či že je stěžovatel osobou bez státní příslušnosti. Sám stěžovatel ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 8. 2008 jako své státní občanství označil Rusko (Čečensko). Rusko pak jako své státní občanství uvedl i v čestném prohlášení z téhož dne. Státní příslušnost Ruské federace potvrdil i při pohovoru k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany konaném dne 8. 11. 2006, tedy v roce následujícím po jeho neúspěšných žádostech o ověření totožnosti u zastupitelského úřadu.

Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Vzhledem k tomu, že podle ust. § 32 odst. 5 zák. č. 325/1999 Sb., ve znění zák. č. 350/2005 Sb., má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu odkladný účinek, nerozhodoval Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu